

KÖZÖSSÉGI MŰVELŐDÉS ÉS KÖZFOGLALKOZTATÁS

„A vezető nem csak azért felel, amit megtett; hanem azért is, amit megtenni elmulasztott” – írja a Szolgálati Szabályzat. Gyerekkorom óta ennek szellemiségében nevelt apám. Sokszor figyelmet szentelt annak, hogy rávilágítson arra is, mi az, amit megtenni elmulasztottam. Ezáltal a szeretet, becsület és tisztesség mellett átgondoltságra, rendszerszemléletre és körültekintésre is tanított. Tetteiben megmutatta, hogy a dolgokat mindig a változó világhoz viszonyítva, lehetőleg objektívan kell értelmeznünk, de mindenkor az alapértékeink figyelembevételével. Ez teremtheti meg az ember életében az egyensúlyt. Később, amikor kamaszként sokszor az életem értelméről elmélkedtem, az alapérték-szókincstáram még egy (számomra elég viharos belső tisztulási folyamata után) fogalommal kiegészült: ez pedig a harmónia, s legfőképpen az ember belső harmóniája.

Nem tisztem megítélni, hogy a rendszerváltást követő változó világban a közművelődési területen dolgozó országos szintű vezetők közül kik, mikor és milyen mértékben felelősek azért, amit átgondolni és megtenni elmulasztottak. Hogy a szakterület országos és a megyei szintű szervezetei hogyan juthattak el 2012 évig arra a szintre, amely szinte ellehetetlenítette a megyei szintű módszertani intézményhálózatot és annak fejlődését. Hogy hol csúszhattak el azok a bizonyos illesztések, hogy ezen időszak alatt a szakma megújításáért dolgozóknak miért nem sikerült átütően végigvinni országos szinten a rendszerváltó folyamatokat. Ez bonyolult és átgondoltabb elemzést kíván.

A magam részéről elmondhatom: a Nemzeti Művelődési Intézet főigazgatójaként éreztem felelősségem abban, hogy a kormány stratégiai irányvonalainak figyelembe vételével a Művelődési Intézet a közművelődés szakterületén a mai változó világban is hozzájáruljon a nemzet, a magyar társadalom felemelkedéséhez. Nagy volt a felelősségem abban, hogy alaposan, átgondoltan kerüljenek meghatározásra 2012-ben ezek a szakmai keretek, stratégiai irányvonalak. Ha majd egyszer elemzésre kerülne: mi az, amit valaha is vezetőként elmulasztottam, remélem, az semmiképpen sem eme stratégiai kérdéseket emelné szemem elé.

Jelen szakmai rálátásom szerint 10-15 évig a kulturális területnek szemléletében úgy kell berendezkednie, hogy a humán erőforrás felhasználása a lehető legcélszerűbb legyen, méghozzá négy területen is (a későbbi számokban ezt még mélyebben is igyekszem elemezni). Ezek közül az egyik mindenképpen a kulturális közfoglalkoztatás. Nagyon nehéz előre felmérni, hogy mi is lehet az, amit az ember vezetőként semmiképpen sem mulaszthat el. Viszont az egész szakterületre vonatkozóan biztos állíthatom, hogy ha a Nemzeti Művelődési Intézet nem indítja el a Kulturális Közfoglalkoztatási Programját, ha nem tudja meggyőzni a döntéshozókat ennek társadalmi hasznosságáról, akkor méltán róhatná fel a jövő nemzedéke számomra a mulasztás vétkét.

Hálásan köszönöm Balog Zoltán miniszter úr, L. Simon László és Halász János államtitkár urak és a Belügyminisztérium támogatását; Cserép László és Beke Márton főosztályvezetők elkötelezettségét; a Fővárosi Munkaügyi Központ, a megyei munkaügyi központok és járási kirendeltségeik segítő közreműködését; a megyei- és települési önkormányzatok, intézmények és megannyi civil szervezet partneri együttműködését; és minden munkatársamnak a kitartó és sokszor embert próbáló munkáját.

Végül jó szívvel ajánlom minden partnerünk figyelmébe a most megjelent különszámot, mely közös munkánk eredménye. Ezzel is megköszönve a bizalmat és a lehetőséget, s hogy hittek a szakterület megújulásában és társadalmi hasznosságában.